

O třech kontejnerových klucích

V továrně vyrobili tři kontejnery. Byly to obrovské hranaté nádoby. Byly celé z plechu a natřené krásnou červenou barvou. Protože je vyrobili zároveň v jednom pracovním dni, byli to vlastně takoví tři kontejneroví bratři.

Stáli si tak na továrním dvoře, a protože byli na světě teprve chvilku, tak nevěděli, k čemu budou sloužit. Kontejner Petřík si myslel, že budou telefonní budky. Ale Adámek a Bohoušek si tūkali na čelo. Vždyť nemají telefonní sluchátko ani seznam. A mysleli si, že budou spíš hasičskými cisternami. Ale to se zase smál Petřík, kde mají stříkačky?

Jednoho dne přijelo do továrny velké auto, kontejnery naložilo a odvezlo je do cizího města. Každý kontejner postavili na jiném místě ve městě.

Petřík nevěděl, kde je, že stojí v Letovicích na ulici Pražské a nevěděl taky pořád ještě, k čemu tady bude sloužit. Tak tam stál jeden den, dva dny a nic se nedělo. Bylo mu ale hrozně smutno po bráscích. Třetí den ráno ho vzbudilo žuchnutí a cítil, že do něho někdo něco hodil. Ale nevěděl co, protože do svého plechového břicha neviděl. A za chvíli zase bum! Ale než se vzpamatoval, tak člověk, co do něj něco hodil, už byl pryč. A tak to šlo dál, břicho se Petříkovi pomalu plnilo, ale on pořád nepochopil, co se s ním děje. Chtěl se někoho z lidí zeptat, ale nikdy to nestihl.

Až jednou šly po chodníku okolo kontejneru školní děti se svou paní učitelkou. Vracely se zrovna z exkurze ve sběrných surovinách zpátky do školy. Petřík na ně plechovým hlasem zavolal: Haló děti, počkejte! Můžete mi prosím něco vysvětlit? A svěřil se jim se svým trápením, že vlastně neví, čím je.

Ale děti si věděly rady, protože červené kontejnery na sběr elektroodpadu dobře znaly. Jednu červenou nádobu měly dokonce hned u své třídy na chodbě. Když Petříkovi všechno vysvětlily, tak se zaradoval, že tak jako telefonní budka anebo hasičská cisterna slouží také dobré věci. A hned se ještě zeptal dětí, jestli někde neviděly jeho dva brášky, Adámka a Bohouška?

Ale jistě! Viděly! Adámek stojí přeci také v Letovicích na ulici Albína Krejčího a Bohoušek jenom kousek odsud na Českobratrské. A když se zeptal, jak se jim daří, tak se dozvěděl, že skvěle. Stejně jako on sbírají od chytrých a hodných lidí staré vysloužilé elektrospotřebiče a jsou na to oba fakt hrdí. A Bohouška už dokonce dvakrát vyvezli!

Jolana Procházková, 10 let, žákyně 4. třídy